

[Kampmann.]

går med et forbud eller ikke-forbud. Jeg havde nær sagt, at det afgørende er klarheden; det afgørende er ikke, om der bliver et forbud, eller om der ikke bliver et forbud. Men klarhed er lige præcis det sidste, som de implicerede industrier får. De får en fortsat uklarhed og ved ikke, hvorledes ministeren eventuelt vil benytte bemyndigelsen. Resultatet bliver, at man foretager investeringer af en størrelsesorden på adskillige millioner kr. i en overordentlig kapitalknap tid — investeringer, som siden kan vise sig at være overflødige, hvis ministeren rent faktisk benytter sin bemyndigelse.

Det er simpelt hen en gang makværk, vi her har fået præsenteret og præsteret af en regering, der skulle have det største flertal og være den mest solide og mest handlelygtige siden den anden verdenskrig. Det har vi ikke set meget til i forbindelse med dette lovforslag.

Gerda Møller: Hr. Kampmann var i sin ordførertale inde på, at enigheden mellem regeringspartierne var vanskelig at finde. Jeg må dertil sige, at hvis den skulle være vanskelig at finde set med hr. Kampmanns øjne, så er det set med mine øjne i hvert fald også vanskeligt at finde enigheden mellem de socialdemokratiske medlemmer, for efter den ordførertale, som hr. Kampmann her har holdt, skulle man jo ikke tro, at han har tilsluttet sig lovforslaget fra ministeren, som det ligger, i sin helhed og med det af ministeren stillede ændringsforslag.

Hr. Kampmann gør også vrøvl over, at udvalgsresultatet er utilfredsstillende. Ja, men hvis det er så utilfredsstillende, hvorfor er man så gået ind for lovforslaget, som man har gjort? Det skal jeg nu ikke bebrejde socialdemokratiet, for jeg ønsker, at det lovforslag gennemføres i så bred enighed som overhovedet muligt. Vi har haft — synes jeg, i modsætning til hr. Kampmann — et grundigt udvalgsarbejde. Vi har haft en halv snes møder, vi har haft samråd både med indenrigsministeren og med handelsministeren, vi har haft henvendelser fra mange erhvervsorganisationer og fra Naturfredningsrådet osv., og jeg synes nok, man må sige, at vi igennem hele dette udvalgsarbejde har fået belyst spørgsmålet om en-

gangsemballagen både ud fra handelspolitiske og ud fra forbrugerpolitiske synspunkter og også fra den økonomiske side; med det økonomiske tænker jeg på de omkostninger, der kan blive tale om i forbindelse med renovationen.

De oplysninger, vi har fået under udvalgsarbejdet, har ikke ændret den almindelige opfattelse af det rimelige i at give indenrigsministeren bemyndigelse til i givet fald at træffe foranstaltninger til at forbyde særlige former for engangsemballage, har altså ikke ændret indstillingen i den konservative gruppe. Vi kan tiltræde dette lovforslag ud fra den overbevisning, at ministeren er indstillet på at ville afveje de forureningspolitiske synspunkter mod andre synspunkter af væsentlig betydning, før ministeren træffer en eventuel beslutning om et forbud.

Vi har også på ministeren forstået, at han finder det rigtig så vidt muligt at afvente udfaldet af de fællesnordiske forhandlinger om ensartede principper for lovgivningen om engangsemballage inden for det nordiske område. Hr. Kampmann var inde på, at den argumentation fra ministerens side ikke var det papir værd, som den var skrevet på, fordi ministeren i sine bemærkninger til det den 7. oktober 1970 fremsatte lovforslag havde nævnt, at man fra norsk side ikke på det tidspunkt ville afvente resultaterne i de andre nordiske lande, men at man i Norge fremsatte sit særlige forslag, som senere blev lov.

Dertil vil jeg gerne have lov til at sige, at jeg finder ministerens argumentation helt rigtig, for imellem det tidspunkt og det tidspunkt, da spørgsmålet blev rejst på sessionen her i København i februar måned, skete der jo det, at en af hr. Kampmanns egne partifæller, nemlig hr. Erling Dinesen, sammen med andre socialdemokratiske medlemmer af det socialpolitiske udvalg inden for Nordisk Råd tog spørgsmålet om engangsemballage op igen, og på Nordisk Råds session her i denne sal blev der også rettet forespørgsel til den norske regering om, hvad man agtede at gøre, eller hvad der var i vejen for, at man kunne få ensartet lovgivning på engangsemballageområdet. Vi fik det svar fra Norge, at nu ville Norge tage spørgsmålet op igen og være det koordinerende land med henblik